

[Sigsgaard.]

dent gennem skattesnyden slipper helt for den skattebyrde, som i stedet for bliver så meget større for lønmodtagerne. Jeg tror altså, man kunne spare sig meget af al den teoretiske diskussion her i dag.

Hanne Reintoft: Må jeg sige om den sidst stillede dagsorden af hr. Morten Lange, at jeg ikke på noget tidspunkt har troet meget på et forlig. Regeringen har meget klart vist, at den ikke har tænkt sig på nogen måde at føre lønmodtagervenlig politik. På den anden side kan jeg da ikke stå her og være med til at indlede fredningstid for regeringen. Vi må konstant og hele tiden arbejde for at presse regeringen til også at indføre sociale forbedringer for landets befolkning, så jeg kan på ingen måde støtte tanken.

At man ikke kan komme igennem med noget hos regeringen, det kommer regeringen til at stå til ansvar for, men det er da vor opgave konstant at prøve at presse den, ellers kan man vist lige så godt opgive at arbejde med herinde.

Om det andet dagsordensforslag vil jeg sige, at det er et forsøg på at stadfæste det postulat, at den faldende realløn, der har fået lønarbejderne ud i aktion for at standse forringelsen af deres levevilkår, er et problem, der kan løses ved mere eller mindre relevante og mere eller mindre, især mindre, gennemførlige ideer og forslag og strøtanker herinde. Det kan vi ikke acceptere. Lønkampen skal føres på arbejdsmarkedet ved forhandling, ved mægling og aktion, og dér vil den blive ført og blive ført videre. Det er ikke et spørgsmål om psykologi — jeg ved ikke, hvad det er for noget at begynde at blande psykologi ind i det — det er et forsøg på at sikre sig en andel af den forhøjede produktion, som man selv skaber. Det er lønkamp. De eneste, der har brug for lidt psykologisk sans i den forbindelse, er vist LO-lederne. Det, det gælder om i den lønkamp, der føres nu, er at sætte trumf bag rimelige krav om rimelige levevilkår; det vil vi støtte, og derfor vil vi undlade at stemme.

J. O. Krag: Jeg synes, det kan være rimeligt til indledning at gøre et par bemærkninger til karakteristik af den regering, vi

har at gøre med i dag. Jeg tror ikke, der var ret mange af dem der var her i salen i går, som ikke bemærkede, at der var en livlig gåen frem og tilbage gennem den lille dør derhenne, som forsvarsministeren lige kom ind ad, og når man har kendskab til, hvordan et regeringssamarbejde mellem flere partier foregår, så ved man, hvad det betyder. Det betyder, at der har været, jeg havde nær sagt buler i blikspanden i går. Man har haft vældig travlt med forhandlinger nede i ministerlokalerne her neden for folketingsalen, og regeringen har vel gennemlevet en krise.

Nu skal jeg gerne indrømme, at noget lignende er forekommet før, også under andre regeringer og også under regeringer, jeg har haft den store ære at lede, men man kan så spørge: hvad var det mon, der gav anledning til så alvorlige, langvarige og byrdefulde forhandlinger? Man kunne jo se på deltagerens ansigter, at det var særdeles besværligt. Hvad var det for et vigtigt anliggende? Ja, det var såmænd lukkeloven. Og hvad var det så, der skete? Der skete det, at en handelsministers sagligt gennemtænkte lukkelovsforslag — nu behandler vi jo ikke lukkeloven i øjeblikket, men for en sikkerheds skyld skal jeg straks sige, at jeg er modstander af det lukkelovsforslag; handelsministeren havde stillet — blev lavet om til et fuldstændig tilfældigt kompromis, hvori der i hvert fald er meget lidt, der er sagligt, og næsten intet, der er gennemtænkt. Så skrøbelig er samarbejdsevnen inden for denne regering, at man bare for at redde livet og vel også for at redde en lille smule af handelsminister Knud Thomssens ansigt må lave et kompromis, der i virkeligheden ikke opfylder nogen af de reformønsker, der fra forskellig side er givet udtryk for med hensyn til lukkeloven.

Det er faktisk det samme, vi oplever her i dag, for det er jo ikke rigtigt, når økonomiministeren vil søge at give tinget og offentligheden indtryk af, at det, der nu tromles igennem her af regeringsflertallet, er det sagligt rigtige, mens det, socialdemokratiet foreslår, er det usaglige, og økonomiministeren, der jo er en trænet, meget dygtig og med rette respekteret økonom, ved udmærket godt selv, at sådan forholder det sig ikke. Man er her som følge af indbyrdes besværligheder endt ved et kasseoverskud,